

JAZZ
Terje Mosnes
tmo@dagbladet.no

Solid Solid!

CD: Gitaristen **Bjørn Vidar Solli** introduserte trioen Solid! i 2002 og etablerte den raskt som ett av de mest interessante yngre bandene i norsk jazz. På tampen av 2005 kom debutalbumet, og nå er det klart for oppfølgeren «**Happy Accidents**». **Daniel Formo** (orgel) og **Håkon Mjåset Johansen** (trommer) er de to andre i trioen, og mens Solli står for fem av låtene, har Formo signert tre, deriblant den lengste og beste, ti minutters-trykkokeren «Timevis bak rattet». Den siste er en lyrisk, leken versjon av Paul McCartneys «Jenny Wren».

SOLLI,

SOM har tilbrakt mye tid i New York de siste åra, kan til tider minne om Pat Metheny i tonebehandling og frasering, og spiller med full, velformet tone og stor autoritet i alle tempi. Han har teknikk til å improvisere fort og hardt, fikser syngende legatospill uten plett og lyte og framstår i det hele tatt som en langt på vei komplett jazzgitarist. Formo fyller organistrollen tilsvarende overbevisende med hode, hender og føtter i velsynkronisert kommunikasjon, og Mjåset Johansen er som alltid en drivkraft og fargelegger av rang. Ikke minst viser han stort spill i Sollis supre uptempo «Normy». Nevnes skal også sluttsporet «Waiting for Maria» – en slags Beach Boys-møter-Jobim-stemming og en vokaloverraskende slutt på en solid instrumentplate. Trioen avslutter en kort norgesturné på Nasjonal jazzscene i Oslo i kveld, få den med om du kan.

TROMPET OG trommer/perkusjon er en uvanlig duobesetning, men Atomic-kameratene **Magnus Broo** og **Paal Nilssen-Love** kaster seg uforferdet ut i det på «**Game**», utgitt på Nilssen-Loves plateselskap.

Det er mye blues i Broos intense trompetimprovisasjoner, spilt med en tone så upolert at den nesten risper i øret. Nilssen-Love, med sin digre perkusjonistiske klangpalett, er heller ikke blant de minst ekspressive i impro-lauget, slik at «**Game**» blir en kraftig lytteopplevelse i sin frie ferd fra marchingband til fragmentert avantgardisme.

Samme Paal Nilssen-Love er også en tredel av **Scorch Trio**, der gitarist **Raoul Björkenheim** og bassist **Ingebrigt Håker Flaten** utgjør de to andre. «**Brolt!**» er powertrioens tredje album, og det kommer både som cd og som en dobbelt vinyl-lp med utvidet repertoar. Cd-utgaven er med sine seks spor et vekselspill mellom gitarhardkjør i kjent Björkenheim-stil og luftigere klanginstallasjoner der trommer og bass trer tydeligere fram som elementer i helheten, og særlig de sistnevnte partiene bidrar til å gjøre plata til høydepunktet i denne mektige trioens diskografi så langt.

NICHOLAS PAYTON har meldt overgang til Nonesuch og fått med seg stjerneproducer Bob Belden på sitt niende album, kvintettplata «**Into the Blue**». New Orleans-innspillingen viser en trompeter på bokstavelig talt trygg og hjemlig grunn, og det myke repertoaret er i hans tilfelle en velvalgt musikalsk arena. Paytons tone er varm og ladet, og selv om låtene mildt sagt ikke er verdens mest spennende og «easy listening»-preget mer påtakelig enn godt er, er plata et alternativ å vurdere for lyttere som liker lett sofistikert underholdningsjazz med en stil- og tradisjonssikker trompetist i sentrum.

Solid!

«Happy Accidents»
(Aim/Musikkoperatørene)

Triospill med kontroll og autoritet.

Magnus Broo og Paal Nilssen-Love

«Game»
(PNL Rec./Bare Jazz/Tiger)

Trompet og trommer i intens improvisasjon.

Scorch Trio

«Brolt!»
(Rune Gram./Musikkoperatørene)

Tredje og beste album til nå fra powertrioen.

Nicholas Payton

«Into the Blue»
(Nonesuch/Warner)

God trompeter i blå «easy listening»-tåke.

BOOK

Svensker med krimsuksess. Hørt det før? Roslund og Hellström setter også dagsor i samfunnsdebatten.

Krim setter dagsorden

HYGGELEG SVENSKER: Anders Roslund (t.h.) jobbet tidligere som reporter og sjef i svensk fjernsyn (SVT). Börge Kjörset og har solid erfaring fra organisasjonen Kriminellas Revansch i Samhallet som han var med på å grunnlegge innenfor faktakrimromaner.

Nå er de to herrer ut med en roman om gatebarn, over og under Stockholms asfalt.

Anmeldt av **Tom Stalsberg**
tst@dagbladet.no

– «**Jenta under byen**» handler om de vi ikke vil se blant annet gatebarn i den lykkelige melk og honninggata, avdeling Sverige. **Nok en debattbok?**

– Først og fremst er det en krimbok. Vil man som leser vite litt om et samfunn, som de fleste ikke kjenner, så får man det litt på kjøpet også. Sverige har hatt rollen som «The Social Role Model», og det er vel for mange slik fortsatt, men hos oss som i resten av landene i Vest-Europa er det ikke bare idyll. Eller som den tyske politimannen i boka sier «Det er lett å lukke andres skit, men ikke sin egen», sier Roslund.

16 språk

Hellström nikker. Han venter på å slippe til, men Roslund fører ordet:

– Det er derfor vår statsminister i 1986 ble myrdet. Det er derfor vår utenriksminister Anna Lind også ble myrdet – uten sikkerhetsvakter fortsatt. Vi forstår ikke at vår verden er like mye full av skit som resten av verden.

Pusten trekkes. Det drikkes kaffe. Roslund (47) og Hellström (50) debuterte i 2004 med romanen «Udyret» der en pedofil drapsmann igjen viser seg fram skjeggesiden og dreper. I sorgens mørke time sørger barnets far for å drepe drapsmannen.

Det gode mot det onde

Parets litterære fundament var bygget: Forbrytelse og straff Det klassiske: det gode mot det onde. Deres fire bøker går under vignetten suksesser i Sverige. Og i utlandet. De er oversatt til 16 språk.

I kulissene lurte store og små filmselskaper.

Svensk fjernsyn har sikret seg rettighetene blant annet fordi de ikke ønsker å lage en rett-på-etterforskerfortelling med politimannen Ewert Grens.

– Han er ikke hovedpersonen i «Jenta under byen». Det er fortellingene til gatebarna og de menneskene vi har intervjuet for å lage boka som er hovedfortellingen. Dette er menneske vi har brukt lang tid på å nærme oss, fått tiltro hos for og høre deres historier. Mennesker vi har kontakt med fortsatt og som flere aviser ønsker å vite hvem er for å lage deres historier, men det blir det ingenting av. Vi beskytter våre kilder, sier Hellström.

Roslund legger til: – De svenske gatebarna ser ikke ut som de

rumenske og de russiske. De blir ikke født radmagre og de går ikke kledd som dem, men de skapes av et samfunn som ikke kan ta hand om psykisk sjuke og familier som ikke fikser livet så bra.

Omgåes ikke privat

Forfatterparets bakkeppet har hele tida vært det som rører seg under overflaten av «det perfekte samfunnet». Dermed kan de tegnes inn på stamtreet til **Sjowall & Walløe**.

– Nøkkelen til at dere holder ut med hverandre?

– Blant annet om at vi aldri omgås privat. Vel, ett unntak i fjor høst da Börge rundet år. Ellers aldri. Men, det har vært periode da vi virkelig har ønsket å avslutte samarbeidet, men vi har funnet en god måte å jobbe sammen på nå. Møtes om formiddagen. Og det er jobb, men vi utveksler også ting som få andre vet om. Ikke engang min kone, sier Roslund.

– Jøss, svarer Hellström. Han legger til: Sånn har vi egentlig aldri snakket sammen i et intervju tidligere.

Norsk krim

Vi ødelegger samtalen ved å tabloidisere den:

– Har der lest Stieg Larsson?

Stille.

– Ja, den første.

– Noen norske krimbøker?

– Alle, vel ikke alle, men norsk